ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Πέρασαν 10 χρόνια: Κι όμως ο Τάκης συνεχίζει να είναι μαζί μας

Μιχάλης Ρίζος

Μνήμη ενός μαχόμενου κομμουνιστή της πραγματικής ζωής

Με βάση το ημερολόγιο έχουν περάσει ήδη 10 χρόνια από το πρόωρο φευγιό του συντρόφου μας Τάκη Τσίτσου. Με την τυπική έννοια θα έλεγε κανείς ότι είναι ήδη πολλά για το «ταξίδι προς τη λησμονιά». Ουσιαστικά όμως ο Τάκης παραμένει παρών, εξακολουθεί να είναι μαζί μας. Στις πολιτικές μάχες, στους καθημερινούς αγώνες, στις μετωπικές-αντικαπιταλιστικές συνεργασίες, στις οργανωτικές προσπάθειες για την ανασυγκρότηση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Κυρίως στα προγραμματικά βήματα για ένα συνδυασμό επαναστατικής τακτικής και κομμουνιστικής στρατηγικής που θα συμβάλουν στη νικηφόρα έκβαση των πολλαπλών εξεγέρσεων των καταπιεσμένων της εποχής μας.

Ο Τάκης με καταγωγή από φτωχή οικογένεια (γιος κομμουνιστή οικοδόμου), γεννημένος στον Πύργο, σμιλεύτηκε πολιτικά μέσα σε δύσκολους καιρούς. Στο βρώμικο ‘89 της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΚΚΕ και στη συνέχεια της Οικουμενικής ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ (με στόχο την

«αποκάθαρση» του ελληνικού καπιταλισμού από τα αριστερά, ανατρεπτικά βαρίδια της μεταπολίτευσης) αλλά και στα χρόνια της απαξίωσης και της υποχώρησης της Αριστεράς μετά και την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Σε αυτή την εποχή στρατεύεται στο ΝΑΡ και δεν σταματά να αγωνίζεται ενάντια στα κηρύγματα του συμβιβασμού, του ευρωπαϊκού εκσυγχρονισμού, της «κυβερνώσας αριστεράς», στον διπλό ρεφορμισμό του ... κοινοβουλευτικού δρόμου για τα ... εκμεταλλευτικά καθεστώτα (δήθεν σοσιαλισμός) που γνωρίσαμε.

Οι δυσκολίες τον πείσμωναν περισσότερο. Όχι με την έννοια του «αντέχουμε» και του «πολιορκημένου κάστρου», που κάποια μαγική στιγμή θα κάνει την αντεπίθεση αλλά με την αναζήτηση σύγχρονης τακτικής, επαναστατικών δρόμων και επιστημονικής ανάλυσης της καπιταλιστικής πραγματικότητας στον παρόντα χρόνο και για το παρόν κίνημα.

Διορατικό μυαλό, πάντα ανοιχτόκαρδος και συλλογικός, αυστηρός και χωρίς να «χαρίζει κάστανα» όποτε χρειαζόταν, διατύπωνε ξεκάθαρα τη γνώμη του και έπαιρνε θέση στις αντιπαραθέσεις. Έβαλε το δικό του, ιδιαίτερο στίγμα στην προσπάθειά μας και γενικά στην αντικαπιταλιστική, κομμουνιστική αριστερά. Δεν αρνήθηκε καμιά οργανωτική ή πολιτική ευθύνη, από το ΝΑΡ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέχρι το κίνημα και την μαχόμενη δικηγορία. Παρά την κοπιώδη οργανωτική δουλειά και τη μάχη με τη χρόνια ασθένεια του, ρούφαγε τη ζωή και κάθε της στιγμή. Άνθρωπος του γλεντιού και του κεφιού με ανεπανάληπτο χιούμορ. Μέσα στον κόσμο, στις παρέες, τους φίλους, τον έρωτα, μαχόμενος κομμουνιστής της πραγματικής ζωής όχι του ασκητισμού και της περιφρούρησης των γραφών. Αξέχαστη θα μείνει η λαϊκή, μουσική βραδιά που χάρισε στους συντρόφους και τις συντρόφισσές του, τραγουδώντας επί τέσσερις ώρες συνεχόμενα, λίγο πριν την τελική μάχη κι ενώ η ασθένεια τον είχε ήδη καταβάλει.

Έλεγε ότι δύναμη παίρνω από όλους εσάς και αστείρευτη δύναμη έχουμε όλοι εμείς.

Λίγους μήνες πριν φύγει πηγαίναμε με το αυτοκίνητο σε μια οργανωτική συνάντηση κάπου στην Πελοπόννησο. Λάτρεις του λαϊκού τραγουδιού ακούγαμε συνέχεια cd με ρεμπέτικα και πιο έντεχνα. Κάποια στιγμή το cd έπαιξε το παρακάτω. Μου είπε να το ξαναβάλω τέσσερις και πέντε φορές γιατί από μικρός το θαύμαζε:

> Είναι τόσο σκληρός ο αγώνας
>
> μα τόσο γλυκός,

είναι τόσο μεγάλη η ζωή

όταν ζεις διαρκώς,

κι έτσι φτάνεις στο τέρμα

χωρίς να ‘χεις νιώσει μικρός,

και παλεύεις, πεθαίνεις, περνάς

μα δεν είσαι νεκρός.

Συνεχίζουμε Τάκη, με την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και τη νΚΑ.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ στο φύλλο 28-19 Νοέμβρη 2026

Πηγή: ΠΡΙΝ